

[Ulla Worm.]

bl. a. for mange ældre er det vanskeligt økonomisk at klare tandbehandlinger, selv om kommunerne gennem omsorgsloven har mulighed for at hjælpe dér. Men vi må se på prioriteringen af udgifterne, og der er så mange penge skjult i disse sundhedsmæssige områder, der igen har forbindelse til andre lovgivningsområder, at det kræver meget nøje overvejelser.

Jeg kan ikke gå ind for forslagsstillernes tanker om en slags tandlægestorcentre, og jeg tror heller ikke, at befolkningen ønsker at blive påtvunget en bestemt tandlæge. Når den socialdemokratiske ordfører nu gjorde opmærksom på, at tiden måske var inde til at trække tandlægevæsenet ind under det samlede offentlige sundhedsvæsen, vil jeg gerne pege på, at efter hvad jeg har fået oplyst, så er folketandplejen i Sverige absolut ikke lykkelig. Der kan være en ventetid på indtil 2 år for patienterne, så de alligevel må søge private tandlæger, og så er det uden tilskud. Familietandlægen her i landet fungerer udmærket.

Selve uddannelsesproblemerne må også grundigt belyses ved den kommende analyse af tandlægevæsenet, det er jeg enig med forslagsstillerne i. Hvordan den ønskede analyse bedst foregår, kan vi så drøfte i et udvalg.

Alt i alt indeholder forslaget mange interessante tanker, og jeg vil på mit partis vegne love en positiv behandling.

Nathalie Lind: Ud over det kendskab, man i forvejen måtte have til dette område, synes jeg, at den redegørelse, vi fik af indenrigsministeren nu, nok begrundes, at der er brug for en samlet vurdering af de forskellige initiativer, der er i gang.

Nu har forslagsstillerne kaldt det et forslag til folketingsbeslutning om tandlægevæsenet, og så kommer der et lille „m. v.“ med, men det er, som om man absolut sætter tandlægerne i højsædet. Jeg synes egentlig, at det udtryk, indenrigsministeren brugte, tandsundhedsproblemet, eller man kunne kalde det tandplejeproblemet, var et nok så dækkende udtryk, for jeg tror, at vi netop skal prøve at se hele dette spørgsmål i en bredere belysning.

Men jeg er som sagt enig i, at der kan være behov for at undersøge, om vi i den

fremtidige udbygning af vores social- eller sundhedspolitik på disse områder så stærkt, som vi hidtil har gjort, skal lægge hovedvægten på det reparative i stedet for på det forebyggende. Nu har sygesikringsloven været nævnt, og for at vi ikke skal ende i en debat om disse ting, har jeg benyttet lejligheden til at se efter, hvad der stod i betænkningen fra i foråret. Da havde vi den situation, at de daværende regeringspartier måtte sige, at man ikke kunne optage f. eks. en forebyggende behandling af paradentose som tilskudsberettiget, medens socialdemokratiet stillede ændringsforslag om, at det skulle være med allerede ved den nye sygesikringslov.

Det, som jeg synes man skal tage med ind i overvejelserne her, er, som det også blev påpeget i betænkningen, at i første række må man fremme børnetandplejen, men jeg forstår efterhånden, at man også fra praktiserende tandlægers side har den opfattelse, at i takt med, at man får udbygget en tandplejeruddannelse, skulle også de personalemæssige muligheder være til stede for at sætte ind med en paradentosebehandling. Her har jeg et lille hjertesuk. Det gælder ikke så meget forslagsstillerne som den betænkning, der er afgivet vist i 1969 om uddannelse af tandplejere og klinikassistentter. Jeg har prøvet at se efter dér, om man har forsøgt at lave en behovsanalyse, hvor man siger: vi har så og så mange tandlæger, eller vi formoder, at vi har brug for så og så mange tandlæger. Hvor stort skal antallet så være af hjælpepersonale, af tandplejere og af klinikassistentter? Det afstår man fra i den betænkning. Jeg ville meget gerne benytte denne lejlighed til at bede indenrigsministeren om, inden man går i gang med tandplejeruddannelsen, at få lavet en sådan behovsanalyse.

Jeg vil også gerne med hensyn til spørgsmålet, som flere har nævnt, om de praktiserende tandteknikers forhold sige, at skal man lave en bred analyse på dette område, så skal deres forhold naturligvis også med, men det ville gøre mig ondt, hvis dette, at man begynder at foretage en bred vurdering, skulle føre til, at spørgsmålet om en løsning af deres forhold blev forsinket. Det glædede mig at høre indenrigsministeren sige, at han havde megen sympati for at finde en løsning, og jeg er også helt enig i, at